

Reiki meistara – skolotāja dienasgrāmata par *ritritu* Japānā

Mihails Mošenkovs
5. turpinājums

Astotā diena Japānā, 23. augusts. Trešā ritrita diena. Šonakt gulēju labi, pirmoreiz piecēlos 6:30 un pēkšņi sapratu, ka šobrīd braukt uz kalnu nevajag. Interesanti, domāju, brālis slinkums manī pamodies, vai? Paraudzījos dziļāk. Redzu: man jābūt lūgšanu templī pulksten 16:00. Nenoticu, metu monētu. Jā... Nu labi, pagulēšu vēl, domāju. Ak, nē. Mazliet pagulēju, pārējā laikā *tīrīju* savu miesu, smadzenes, mugurkaulu, sirdi, pēc tam visu *nomazgāju*. Tīrīšanu veica maziņi cilvēciņi gan ar āmuriņiem, gan ar ūdens strūklām un beigās noslaucīja ar lupatiņām. Tikai pēc tam sapratu, ka plaušas pagaidām nav ņemtas vērā... Sāku novājēt. Bārda un mati ataug. Pagaidām man patīk. Ēst gribas mazāk, jūtos labi, bet, kad iedzēru ūdeni ar barības piedevām, atkal mazliet sagriezās galva un drusciņ sāpēja arī.

Paskaiti, kas tev ir vajadzīgs dzīvei. Pats būsi pārsteigts.

Šodien pēkšņi iedomājos, ka nesmu pa istam atpūties kopš 1993. gada. *Ritrits* un meditācijas līdzinās atpūtai un esmu aizsūtīts tik tālu,

lai neaizmuktu. Gribi vai negribi, bet atpakaļ – tikai 22. septembrī... Nolēmu šodien vēl badoties. Ritdien beidzu un atsāku minimāli ēst. Grūtības sagādā tas, ka kafējnīcā nespēju pateikt, ko vēlos, un ne jau visur ir ēdienu foto... Domu par ēšanu ir mazāk; vispār domu ir maz, un arī saskarsme ar citiem minimāla. Vienkārsī ideāli apstākļi *ritritam*, taču, ticiet man, tas nebūt nav vienkārši! Faktiski tas ir spēcīgs izaicinājums visam, kas veidojies, noformējies ieradumos un priekšstatos. Nav neviena, kam ko teikt, kam likt vai ko kaunināt. Tu esi viens pats. Viens starp cilvēkiem, un pagaidām galīgi negribas dziedāt: „Viens, pavisam viens!”... Ļoti skumstu, vēl neraudu, bet zinu, tas vēl priekšā. Rakstu vilcienā, braucot uz Kuramu, un acīs jau iezogas asaras. Es zinu,— robeža starp sevi žēlošanu un beznosacījuma mīlestību ir ļoti trausla.

Glabāju, glabāju grāmatu *Reiki uguns* un tikai vakar uzzināju: Usui, tā šķiet, piedzīvojis *satori*, stāvēdams blakus ūdenskritumam, kas nācis no liela augstuma. Tā arīdzan ir atbilde. Jā, ūdenskritumi šeit divi, bet grāmatā ievietots foto. Jau redzu šādu ainiņu – es kreklīnā, lai kādu nemulsinātu, stāvu

zem ūdenskrituma un... Redzēsim, kā būs realitātē, redzēsim. Drīz klāt Kurama... Foto uz altāra... Dievs, palīdzi izturēt!

Nu sēžu uz ļoti silta akmens soļiņa un steidzos pierakstīt savus iespaidus vietā, kur Mikao saņēmis *satori*. Izskatās kā fotogrāfijā... Lejā diķis, peld lielas zivis, vajadzēs pabarot. Zirneklis rāpo augšup un tagad lejup. Paldies. Ūdenskritums plūst no apmēram 3,5–4 metru augstuma. Meditēju līdzās uz akmeņa tilta un pa akmentiņiem nokāpju lejā pie ūdenskrituma. Šjakatas sitas uz kājām, ūdens burbuļodams čalo, zivis plunkšķinās. Palūdzu kalnam akmentiņu no ūdenskrituma. Kad pienāks laiks, paņemšu, pagaidām nedrīkst. Jā-dodas augšup.

Kāpju tik lēni kā nekad, lēni un meditātīvi, sekoju katrai kustībai. Uzkāpju līdz nākošajam ūdenskritumam. Tas ir ievērojami augstāks un iztek no dievbības skulptūras apakšas. Taču grāmatas fotoattēlā ir, ko papētīt... Tagad esmu pie sintoistu tempļa. Nopērku templī tiešām skaistus brelokus ar zodiaka zīmēm saviem tuviniekiem. Kāpju augšup jau aptuveni stundu. Starp citu, vakar vakarā enerģija seansa laikā bija ļoti ļoti spēcīga. Kāpu kal-

nā stundu un 45 minūtes.

Mīlestība – tā ir vēlēšanās būt tu-
vāk mīļotajam.

Mīlestība nekad neprasa aplieci-
nājumus un pierādījumus.

Tempļi. Sasveicinājos ar kal-
potājiem, mazliet meditēju altāra
priekšā un nolēmu doties pie altā-
ra uz lūgšanu. Tur jau viens cilvēks
bija, taču kalpotāji sāka vēcināties
rokām, sak, pagaidām nedrīkst.
Nesapratu, kāpēc, un apsēdos pie
režģa lūgties. Piepeši viss kļuva
skaidrs. Man parādīja, kā tempļa
augstākais priesteris veic iniciāci-
ju Sontenā vēl vienam cilvēkam,
tādām pašām, kā es pirms dažām
dienām. Arī iniciācijas rituāls tāds
pats. Vienkārši kaut kādi svētki,
paldies par to... Tikko piecēlos, tā
man pamāj, sak, tagad drīkst. Ieeju,
sāku lūgšanu. Ienāk tempļa pries-
teris, un notiek svētkalpojums. At-
kal esmu viens, un atkal pievieno-
jas sieviete – mūķene. Lūdzamies
Sontenu. Paldies. Pēc lūgšanas
tempļa grasās aizvērt.

Izeju laukā un apmēram stundu
un piecpadsmit minūtes meditēju,
guļot uz paaugstinājuma blakus
templim. Drīkst vai nedrīkst, tā arī
nezinu, bet neviens neaizrāda. Gri-
bējas piecēlies – piecēlos. Ir brīni-
šķīgi vērot, kā rodas vēlēšanās un
risinās notikumi, kas sekos tālāk.
Paldies jau iepriekš...

Mūki nepievērš ne mazāko vēri-
bu man,

Kad kopā ar viņiem lūdzos, un
allaž viens.

Tikai cikādes dzied, un Buda sirdi
man mīt.

Jau 17:40 krēslo, saule riet, kal-
nus ieskauj dūmaka, čirkstina cikā-
des. Blakus nosēdušies divi japāņi,
plāpā pa mobilajiem, kā šeit to dara
visi. Grand pērkons. Sāp mugura, un

elpošana rada sāpes, bet nekas, iz-
turēsim. Šodien klasiskā krīze – tre-
šā *ritrita* diena. Starp citu, kāpt kal-
nā šodien ir sevišķi grūti. Visu laiku
dzeru ūdeni no Kuramas avotiem.
Paņēmu uz mājām. Skumstu...

Debesis it visur ir vienādas. Iede-
gas laternas, kaut vēl gaišs. Skais-
tums pasakains. Nolēmu meditēt
Visuma centra vietā, slavenajā *tris-
stūrī*. Nostājos. Spēcīgs karstums
no apakšas uz augšu – un plūsma
debesis. Novilku sandales, viss kā
nokaitēts. Dedzina pēdas. Pēkšņi
atnāk priesteris uz centrālo templi
un sāk lūgšanu tempļa durvju priek-
šā. Paldies Dievam, dzirdēju jau pa-
zīstamo „*Dai Ko Mjo...*” Apsēdos pa
turku modei, karsts... Otrā lūgšana ir
pagodā pa kreisi. Trešā lūgšana – ie-
ejas priekšā īpašajā Kuramas tempļa
ritritu zonā. Taisni brīnums! Paldies.
Paldies, Buda, par tādu dāvanu. Ar
atļauju paņēmu mazu akmentiņu
no spēka vietas – ko nolikt visiem uz
Skolas altāra. Paldies. Satumst. Laiks
doties lejup, paldies par visu: „*Origa-
to!*” (jap. — Paldies!)...

*Īsta mīlestība vienmēr ir bez nosa-
cījumiem.*

*Vai nu tā ir, vai arī tas viss ir tikai
mūsu ego ilūzija.*

Ļoti lēni virzijos lejup un apstā-
jos katras pagodas priekšā, un lū-
dzos... Tikai es un kalns... Neviens
cita... Aizgāju līdz Mikao ūdenskri-
tūmam, šķiet, tā es to esmu no-
saucis. Neprātoju noņemu krelles,
novilku kreklu un pabāzu galvu
tieši zem ūdens strūklām, lūdzot
svētību. Saņēmu! Nolemts! Reiz
kādā jaukā dienā atkal stāvēšu
zem ūdenskrituma, vēl tikai nezi-
nu, kad. Tomēr tiktāl jau ir skaidrs,
paldies... Līdzko nokāpu no kalna,
sākās lietus. Laba zīme. Vilciens arī
jau gaidīja: līdzko iesēdos, uzņēma
gaitu. Pulkstenis ir 19 un 12 minū-

tes. Kāpjot no kalna, atradu vēdeklī
un prospektu. Tas ir tas, par ko šo-
dien domāju... Paldies, *origato!*

Šodien distances seansu noturē-
ju templī – enerģija plūda strauji un
spēcīgi. Paņēmu no altāra piektdie-
nas seansiem domātās fotogrāfijas
un atkal atstāju Kuramas templi.
Ceru, ka seansus no tempļa varēs
sūtīt līdz 20. septembrim. Ja arī
pēc *ritrita* uz Kuramas kalnu vairs
nebraukšu katru dienu, foto centī-
šos tur atstāt līdz 20. septembrim
un rīkošu seansus no attāluma.

Turpmāk vēl.

靈氣

AUSTRUMU KULTŪRAS CENTRS
**Reiki
Gaismas skola**
ANNO 2000

Japāņu tradīcijas reiki meistars – skolotājs
MIHAILS MOŠENKOVS
piedāvā:

- ♦ reiki skolu no A līdz Z;
- ♦ *Transformation Game*;
- ♦ apgūt japāņu tradīcijas reiki;
- ♦ piedalīties Reiki apļos katru pirmdienu plkst. 19.00;
- ♦ piedalīties reiki terapijas bezmaksas dziedniecības seansos;
- ♦ apgūt psihoterapijas un meditācijas praksi.

Sikāk par semināru un prakšu programmām uzzināsiet saitā www.spirit.lv
vai zvanot pa tālr. 2 9707027.